

TŘÍDA ŠPIÓNŮ O VÁNOCÍCH

Petra Martišková

ilustrovala Marie Koželuhová

bambóok®

bambôk®

TŘÍDA ŠPIÓNŮ O VÁNOCÍCH

Petra Martišková

ilustrovala Marie Koželuhová

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Petra Martišková

Třída špiónů o Vánocích

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 10 339. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 80

Vydání 1., 2025

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2025

Cover Illustration © Marie Koželuhová, 2025

ISBN 978-80-271-8337-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-5761-7 (print)

Předmluva	7
Nový kluk	9
Zlobidla a naschválničci	14
Já se snad nedočkám!	18
Když se čerti rojili	22
Já už budu hodný!	26
Velké přípravy	30
Napravené zlobidlo	35
Pojedeme do Větrova	38
Poplach ve třídě špiónů	42
Ztráty a nálezy	46
Jsme to ale hlupáci!	49
Super nápad	54
Středověké Vánoce	57
Bylo, nebylo	62
Pro strach uděláno	66
Pohádkové bytí na hradě	70
Nejlepší ukradené Vánoce na světě	74

PŘEDMLUVA

Klárka, Janek, Vilda, Kuba, Adélka, Ema, Terka a ostatní čtvrtáci chodí do školy ve Lhotě pod Zlobínem a jsou tam docela slavní. Bodejt by ne, však všichni patří do vyhlášené TRÍDY ŠPIÓNŮ. Široko daleko není člověka, který by o téhle povedené partě kamarádů ještě neslyšel. Vždyť se jim podařilo zachránit hrad Zlobín! Zasloužili se, aby byl znovu otevřený veřejnosti. A mají za sebou i další pořádné dobrodružství. Tentokrát na hradě v Hroznové Lhotě. Jestlipak už jste také někdy byli na hradě, kde se odehrála loupež století? Že ne? Tak to naši kamarádi tam nejen byli, ale navíc se jim podařilo pomoci dopadnout

a usvědčit zloděje. Za odměnu si pak užili ty nejparádnější prázdniny vůbec. Celých čtrnáct dní strávili pod hradem v Hroznové Lhotě, kde stanovali, ale také plnili záludné úkoly. A nebyli by to naši špióni, kdyby se jim úplnou náhodou nepovedlo najít i místní bájný poklad.

Už teď se moc těší na další prázdninové dobrodružství. Jenže do léta je ještě pořádně daleko. Je pravda, že jedny prázdniny už jsou za dveřmi, ale jsou to až ty druhé nejlepší prázdniny v roce – vánoční. Nejsou tak dlouhé, jako jsou ty letní, ani tak slunečné a teplé, ale zase je čeká čertovský rej, pečení cukroví, vánoční jarmark, spousta dobrot a pohádek a hlavně vánoční stromeček, pod kterým určitě najdou prima dárky.

Je jasné, že se naši kamarádi nemohou Vánoc dočkat. A vůbec jim nevadí, že nebudou vyšetřovat novou hradní záhadu ani pátrat po hradním strašidle. Vždyť Vánoce už jsou za rohem! Kdyby však tušili, co je letos před Vánocemi čeká...

Poklidný předvánoční čas naruší nejen nový a pořádně zlobivý spolužák, ale také jedna záhada, které budou muset přijít na kloub. Jaká? To už se, milé děti, pohodlně usadte a přečtěte si jejich bláznivý vánoční příběh...

Život ve Lhotě plynul tak nějak poklidně. Janek, Klárka, Vilda a vůbec všichni ze třídy špiónů už se nemohli dočkat Vánoc. Jenže když se člověk na něco moc těší, většinou mu čas neutíká. I naši kamarádi měli pocit, že se dny táhnou jako rozteklá karamelka. A i když vymýšleli psí kusy, jak si čekání zkrátit, nic nepomáhalo. Dokonce si ve třídě společně vyrobili velký adventní metr a ten plánovali každý den zkrátit o jedno políčko. Jasně, nejraději by už stříhali poslední kousek, ale dnes bylo teprve prvního prosince.

„Já bych ten metr nejraději snědla,“ mudrovala Jitka a prohlížela si zbývající okýnka. Metr se jim moc povedl. Společně ho na hodině výtvarné výchovy krásně vyzdobili vánočními obrázky a potom si ho pověsili na nástěnku, aby na něj všichni dobře viděli.

„Myslíš, že by to pomohlo?“ chytil se toho hned Janek, ale paní učitelka je se smíchem poslala do lavic.

„Vy jste mi ale nějací nedočkaví,“ smála se.

„Já bych tak chtěla umět kouzlit,“ zasníla se Klárka. „Nebo mít aspoň kouzelný prsten, kterým bych otočila, a hned by bylo dvacátého třetího prosince.“

„Jo, to by se mi taky moc líbilo,“ souhlasila Adélka. „Prostě ty dlouhé dny přeskočit.“

„Ale jděte,“ nevěřila jim paní učitelka. „Vždyť na Vánocích je nejkrásnější právě to těšení se na to, co přijde. A máme toho před sebou tolik. Už za čtyři dny bude čertovský rej a pak přece budeme péct cukroví, zdobit třídu i vánoční stromeček. A copak jste dočista zapomněli na školní jarmark a besídku?“ vypočítávala a zamračené tváře dětí se jako mávnutím kouzelného proutku rozzářily. „Kdybyste otočili kouzelným prstenem, o tohle všechno byste přišli,“ připomněla jim a ve třídě se hned strhl hlahol.

„Jú, za čtyři dny už chodí čerti,“ vyjekla trochu bázlivě Adélka.

„Jak jsem jen mohl zapomenout na pečení cukroví,“ plácl se rukou do čela Vilda, který měl vánoční cukroví

nejraději ze všech sladkostí. A nejvíc ze všeho vosí hnízda a vanilkové rohlíčky.

„A jo, vánoční jarmark,“ přidala se Jitka. „Ten mám moc ráda. Loni jsem si tam koupila krásný vánoční svícen pro maminku a tatínkovi šálu.“

Děti se překřikovaly, jak chtěly ostatním povědět, na co se nejvíc těší. Jenže veselé povídání přerušilo rázné zaklepání na dveře, které se vzápětí otevřely, a v nich stál pan ředitel.

Všichni čtvrtáci se postavili do pozoru a zvědavě nakukovali za pana ředitele. Tam totiž stál nějaký cizí kluk. Měl tmavě hnědé vlasy, které mu neposedně padaly do očí, pihovatý nos a na sobě tričko s nějakými bláznivými nápisy. Stál tam a klidánko dělal na pana ředitele drzé posunky. Nejprve předváděl opici a potom zase propletl ruce, aby vypadaly jako dlouhý sloní chobot, a drkal do pana ředitele.

Ten si toho však ani nevšiml. Pokynul všem čtvrtákům: „Dobrý den, posaďte se. Vedu vám nového spolužáka. Jmenuje se Oskar Votruba a přišel k nám z Prahy. Doufám, že ho přijmete mezi sebe a pomůžete mu. Změnit školu a kamarády uprostřed roku není jednoduché, tak na něj buďte hodní.“

Pan ředitel předal paní učitelce nějaké papíry a pak se s nimi zase rozloučil. Oskar zůstal stát před tabulí, a když se paní učitelka nedívala, dělal na své nové spolužáky opičky, různě se pitvořil a šklebil. Ale jakmile se k němu paní

učitelka otočila, hned se tvářil jako neviňátko, stydlivě klopil oči a usmíval se.

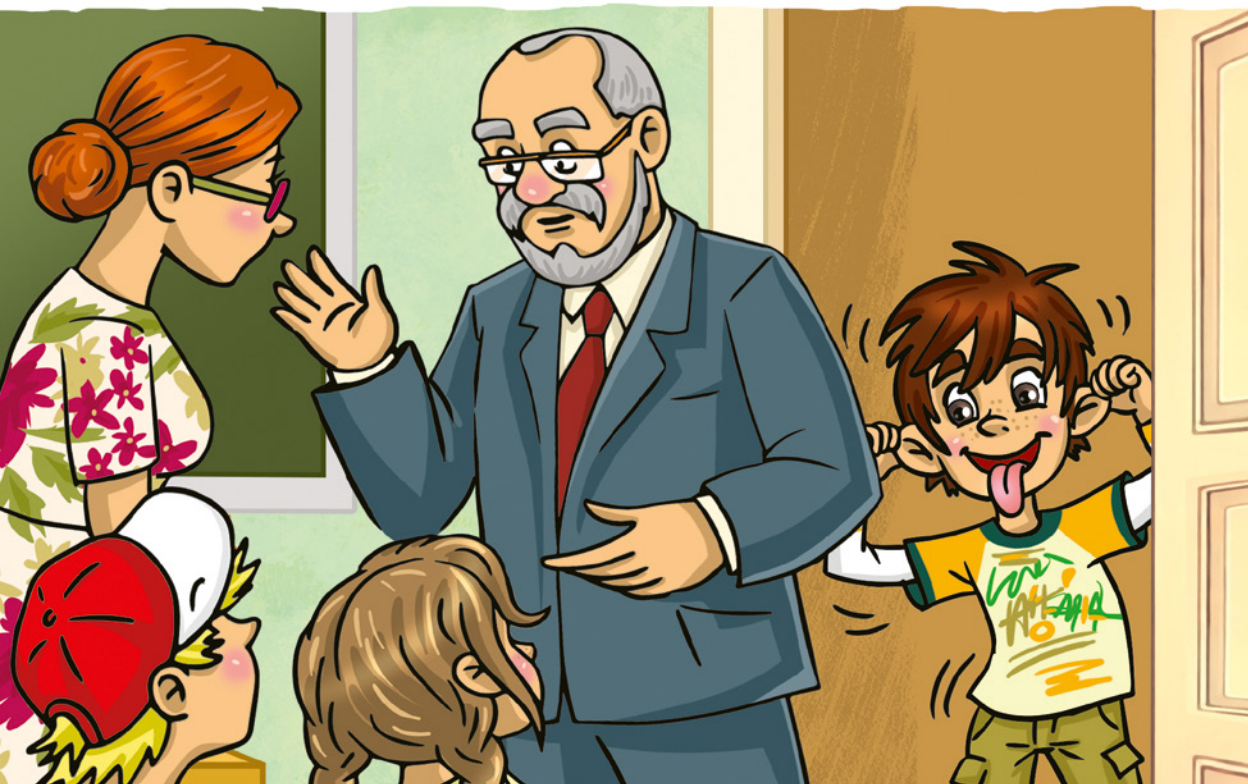
Adélka se rozčíleně otočila ke Klárce a Jankovi: „Ten Oskar bude pěkný kvítko.“

Ale Klárku napadlo: „Možná se jen bojí.“

Moc dobře si totiž pamatovala, jaké to je přijít do úplně nové třídy. Před dvěma lety, když stála před tabulí jako dneska Oskar, byla také celá vystrašená. A proto si slíbila, že Oskarovi pomůže.

Jenže Janek s Klárkou nesouhlasil. Oskar se mu ani trochu nelíbil. „Pche, prý bojí, to určitě,“ mračil se jako sto čertů. „S ním budou jenom problémy.“

Kdyby jen tušil, jak moc velké...

Oskar s nimi byl ve třídě teprve druhý den a už se začaly dít podivné věci. Nejprve se Jitce ztratil sešit matematiky, ve kterém měla domácí úkol.

„A nezapomněla sis ho doma?“ napadlo paní učitelku.

Ale Jitka zavrtěla rychle hlavou. Přitom vyndávala postupně z tašky všechny věci na lavici. „Pamatuju si, že jsem si ho dávala do desek spolu s vlastivědou.“ Chtělo se jí plakat. Bála se, aby nedostala poznámku, nebo dokonce pětku.

Ale paní učitelka ji pohladila po vláskách a řekla: „Nebud' smutná, pořádně se doma podívej a zítra mi úkol přineseš, dobře?“

Jitka si utřela slzy a mlčky přikývla.

Nakonec nemusela čekat až do druhého dne, protože když se vrátili z tělocviků, zčistajasna ležela Jitčina matematika na zemi pod umyvadlem.

„Jé, hele,“ vyhrkl vesele Oskar a ukazoval na sešit. „Nezapomněla ho, je to jenom pěkná bordelářka!“

„To teda nejsem!“ mračila se Jitka. Dokonce na něj vyplázla i jazyk.

Klárce se to zdálo nějaké divné. „Když jsme odcházeli na tělocvik, tak tady docela určitě ten sešit nebyl,“ řekla paní učitelce. „Vracela jsem se, protože jsem si zapomněla tašku s teniskami. Všimla bych si ho.“

Paní učitelka to ale dál neřešila, zkontrolovala Jitce úkol a připsala jí k němu velkou jedničku. A hned nadepisovala na tabuli:

ČTVEREC

„Tak, děti, připravte si všichni ostré tužky, pravítko a otevřete si sešit z geometrie. A vzpomeňte si, co jsme si říkali o čtverci.“

„Že má všechny strany stejně dlouhé,“ přihlásila se Terka.

„Výborně. A jestlipak najdete ve třídě něco, co má tvar čtverce?“ zajímalo paní učitelku a děti se honem rozhlížely kolem sebe.

„Já vím,“ vykřikl nadšeně Vilda. „Můj ubrousek na svatčinu!“ Mával nad hlavou kostkovaným ubrouskem.

„Moje krabička na voskovky,“ přidala se Ema.

„A taky pexeso, co hrajeme o přestávce,“ vzpomněla si Klárka.

„Nebo támhlety hodiny,“ ukazoval Oskar na hodiny vedle tabule.

Všichni se na něj překvapeně podívali.

„Ale ty jsou přece kulaté,“ opravila ho paní učitelka.

„Vždyť jo. Čtverec přece může bejt i kulatej,“ odpověděl úplně klidně Oskar.

„Čtverec docela určitě být kulatý nemůže,“ oponovala mu paní učitelka.

Oskar se frajersky zhoupnul na židli a prohlásil: „Pokud hodně chce, tak může. Moje máma vždycky říká, že když něco budu moc chtít, tak můžu mít všechno.“

O další přestávce se Kubovi ztratilo pero. Hledal ho úplně všude, dokonce vlezl i pod lavici, ale pero nikde. Nakonec ho objevil v Oskarově penálu. Ten ale paní učitelce drze tvrdil, že mu tam muselo samo spadnout.

A když se ho paní učitelka ptala, jaký jehličnatý strom na zimu opadává, pokrčil rameny a řekl: „Já to věděl... ale zapomněl jsem to dřív, než jste se zeptala,“ měla toho paní učitelka právě dost a napsala mu poznámku.

Čtvrtáci byli na Oskara pořádně naštvaní. O to víc, když zjistili, co jim provedl. Jako každý pátek se moc těšili, že se po skončení vyučování konečně rozeběhnou domů. Pátky měli totiž ze všech dní ve škole nejraději, jenže Oskar jim v šatně svázal všechny bundy a šály dohromady. Trvalo skoro půl hodiny, než se jim povedlo tu zauzlovanou hromadu rozmotat. Naštěstí jim přišel na pomoc pan školník. Ze školy se pak loudali, jen co noha nohu mine, a přitom brblali, jakou měli fajn třídu, než se objevil Oskar...

„Ach jo, to je takovááá nudááá,“ zívála Klárka. Už od rána bloumala od okna ke dveřím a zase zpátky. Chvíli koukala z okna na hrad Zlobín, který se majestátně tyčil na kopci nad vesnicí. Chvíli pomáhala mamince, chvíli tatínkovi, ale když se podívala na hodiny na stěně, uteklo sotva pár minut. Takže si znovu zhluboka povzdychla.

„Co se to s tebou dneska děje?“ pohládila ji maminka po vláskách. „Vy nejdete s Jankem a Vildou ven?“

Klárka zavrtěla hlavou. „Vilda je se svým dědou na setkání kastelánů a Janek jel s rodiči navštívit babičku. Ach jo, ti se mají. Aspoň jim neděle krásně uteče,“ povzdychla si.

„Tak si chvíli čti,“ navrhla Klárce maminka. Jestli totiž měla Klárka něco opravdu ráda, pak to bylo čtení. A také čokoláda. Ideální bylo, když si mohla číst a přitom mlsat čokoládu. Jenže dneska neměla na čokoládu vůbec chuť a čtení ji také ani trochu nebavilo. Nedokázala se na dobrodružný příběh vůbec soustředit. Přitom ji lumpárny malého strašidla z komína, které měly děti z knížky ve třídě, moc bavily. Vždycky se u nich smála, až se za břicho popadala.

„To jsou věci,“ smála se maminka. „Normálně tě s tatínkem nemůžeme dostat z postele, ale teď to vypadá, že se snad nemůžeš dočkat školy.“

„Jenže v pondělí to nebude jako normálně,“ hájila se hned Klárka a o překot mamince vysvětlovala: „Já se do školy vůbec netěším. Teda těším. Možná. Já vlastně nevím.“

„Já tomu nerozumím. Tak se teda těšíš, nebo netěšíš?“ nechápala maminka.

„Ještě nevím. Vždyť v pondělí je pátého prosince,“ připomněla jí Klárka.

„Vidíš, na to jsem dočista zapomněla,“ usmála se maminka.

„Zapomněla?“ vykulila Klárka oči. „Jak jsi mohla zapomenout na to, že v pondělí chodí Mikuláš a čerti?!“

Pro Klárku to byla veliká věc. To se ví. Chvíli se opravdu těšila, ale hned se zase bála. Přemýšlela, jestli nezlobila moc, aby ji snad čerti nechtěli strčit do pytle, jako to vloni udělali Kubovi. A pak zase koumala, jestli byla aspoň trošku hodná, aby jí Mikuláš donesl nějakou dobrotu, a ne jen ponožku plnou uhlí, brambor a cibule. Tu zase dostal vloni Vojta. Klárka z toho byla moc smutná, dokonce se s ním podělila o své sladkosti, ale Vojta se tomu jenom smál.

„Mamka mi z toho udělá domácí chipsy,“ těšil se a klidně si ponožku nacpal do batohu.

To Klárka by se hanbou propadla, kdyby takovou ponožku dostala. Nejspíš by ji schválně někde zapomněla, aby ji nemusela přinést domů. Maminku, tatínka i babičku by určitě moc zajímalo, co ve škole provádí, že dostala takovou nadílku.

„Tak víš co? Co kdybychom společně upekly perníčky?“ navrhla maminka a Klárka se rozzářila.

„Vážně? Ale vždycky říkáš, že ty se začínají péct až po čertovském reji.“

Maminka ji pocuchala ve vlasech a usmála se na ni. „Myslím, že projednou můžeme udělat výjimku.“

„Tak jo!“ vykřikla nadšeně Klárka a hnala se do kuchyně, opásala se zástěrou a přistrčila si ke stolu stoličku, aby lépe dosáhla.

S maminkou potom společně připravily těsto a Klárka si dala opravdu záležet, když z něj pečlivě vykrajovala

stromečky, hvězdičky, zvonečky, rukavičky i srdíčka. Ne-dočkávě pak nakukovala do trouby a čekala, až je maminka konečně vyndá.

„Povedly se, jupí!“ tancovala Klárka vesele po kuchyni. A měla pravdu. Perníčky vypadaly opravdu krásně a také nádherně provoněly celý dům vanilkou a skořicí. Odpoledne, když perníčky vychladly, je společně s maminkou nazdobily cukrovou polevou. Tedy Klárka víc polevy potají snědla, než dala na perníčky, ale i tak vypadaly krásně.

Večer byla tak unavená, že usnula, sotva se její hlava dotkla polštáře. Ale hlavně pro samé pečení dočista zapomněla na to, co ji zítra čeká.

Ráno se Klárka loudala a vůbec dělala všechno pro to, aby do školy přišla co nejpozději. Jenže Janek samým těšením nemohl dospat a nedočkavě Klárku popoháněl: „Honem, dneska musíme být ve škole první.“

„Ale proč?“ nechápala Klárka. „Čerti stejně přijdou až na druhou hodinu, nejdřív půjdou k prvňákům, druhákům a třetákům, teprve potom až k nám. Anebo... počkej! Ty jsi snad vymyslel, jak se jim schovat?“ přála si, ale Janek nechápavě zavrtěl hlavou.

„Proč bych se jim schovával? Já se na ně těším. Bude sranda. Tak pohni,“ pobízel ji a Klárka si s povzdychem zabalila do batohu svačinu, zachumlala se do teplé bundy a šály a společně vyrazili do školy.

Přišli brzy, jako už dlouho ne. Klárku napadlo, že možná ještě bude zamčeno. Ale nejenže nebylo, v šatně čtvrtáků už bylo dokonce i plno. A jeden přes druhého se překřikovali, komu letos asi Mikuláš nadělí brambory a uhlí i koho strčí čerti do pytle.

„Určitě Oskara,“ tipovala Adélka. „Je tady teprve dva dny a už má poznámku a dvě pětky.“

Jen to dořekla, pořádně naštvaný pan školník přivedl Oskara do šatny. „Koukej se přezout, holomku jeden! Copak doma taky běháš v mokrých botách?!“ zlobil se na něj.

Ostatní čtvrtáci okamžitě zmlkli. Vykuleně sledovali pana školníka, který se na ně vždycky usmíval a vtipkoval s nimi, jak se teď naštvaně mračí.

Jenže Oskar si z něj vůbec nic nedělal. Klidně trhnul ramenem a řekl: „Mojí mámě je to jedno.“

„Tak to se jí asi budu muset zeptat. Ale nám to tady jedno není, tak se koukej přezout a ať už jsi ve třídě!“ zaburácel pan školník tak přísně, že i ostatní čtvrtáci se rychle posbírali a metelili si to rovnou do třídy.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Třída špiónů o Vánocích.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.